

SWEDISH A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
SUÉDOIS A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
SUECO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Thursday 17 May 2001 (afternoon)
Jeudi 17 mai 2001 (après-midi)
Jueves 17 de mayo de 2001 (tarde)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- Ne pas ouvrir cette épreuve avant d'y être autorisé.
- Rédiger un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Skriv en kommentar till antingen 1 (a) eller 1 (b).

1. (a)

De båda gubbarna levde i dräglig grannsämja, stundom värmd till såthet, när litrar hämtats till helgerna, och de hjälpte varandra vid behov och gjorde goda byten, ty Öbergs Albottna hade bättre bete och åker, medan finaste fiskvattnet och bästa utskären hörde till Nordin på Skälbottna.

5 En majdag råkades nu gubbarna på var sin sida om vattenrännan och klevo språkande längs de fina, gångbara hållarna som kantade deras ägogräns. Torkan hade varit svår hela våren, och sinnelaget var nog inte det bästa. Vid att de nu gingo där och stånkade över vädret så fingo de se ett ejderrede på en sten mitt i vattenrännan. Och deras skärgård hade av någon anledning mycket ont om häckande ejder.

10 Nordin var först framme. Han var alltid först, Nordin. Nu stod han där utkliven på ett block i vattenkanten, med fiskfjäll i skägget och tjära på byxorna stod han där och tittade med smala ögon efter dunet.

-Nå, det är då till pass, muttrade han. Lovisa ska just stoppa om långkudden min.

Men nu var Öberg också framme. Han var mera tung och inte olik en landbonde,
15 Öberg.

-Hur kan du så noga veta, att dunet är ditt? sporde han.

Därvid stack ådan upp huvudet ur redet och tittade med oro än på den ene än på den andre.

-Å, det kan väl ett barn se, att sten ligger på min kant, snäste Nordin.

20 -Nej, det är jag inte alls karl till att se, mente Öberg mulet.

Nu var olyckan den, att stenen låg precis mitt i rännan, men såg från vars och ens håll ut att ligga närmast. Och aldrig är folk så farliga för sig själva och andra, som när de äro alldeles bergsäkra på sin rätt.

-Det är segt som långmjölk i huvet på dig, ropte Nordin, men nog kan du väl ändå
25 begripa att den här sten är min!

-Nej, se det begriper jag rakt inte, mullrade Öberg. För han är min, det är han. Och den här gången får du hålla fingrarna dina i styr...

Ja, så var trätan i gång. Från början höllos båda tätt invid rännan, men allt som grälet blev högljuddare, drogo de sig av instinkt längre bakåt för att inte skrämma ådan; detta till skillnad från vanliga trätor, där man rycker varann inpå livet. Men för att höras och riktigt inplanta sanningen i varandra måste de så ytterligare höja rösten, och folk som i ensligheten varit vana att tala föga och tyst, hetsas av slikt rytande till ytterligare ilska. Och i ilskan kom så med en gång i en het och slammig urladdning allt det upp, som fordom blivit för sämjans skull svalt och nedkämpat. Det började med ett par åror
30 som Öberg lånt och som kommit knäckta tillbaka, men då hade Öberg strax en hötjuga till hands, som han måst göra ett nytt skaft till, sen Nordin haft den i sin hand. Och sen så var det strömmingsvalar, som det bara hade gått sjuttio strömmingar på i stället för åttio, och bunkar med mjölk, som varit blå som ett kalvöga och smakat rena källvattnet. Men när man kommit på den bogen, då är det inte långt till att kalla varandra tjuvar och
35 lurendrejare. Dithän hade de kommit, då ådan plötsligt lyfte med stort vingbrak och sträckte utåt fjärden. Och då ryckte gubbarna hastigt närmare varandra igen, men voro lika högljudda för det och slutade inte, förrän de svurit en dödlig fiendskap och önskat varandra längst ned i helvetet.

45 Sen var det inte mer att tillägga, utan de gingo med stora steg var till sitt. Men
det var ändå ett gräl som alla andra och hade väl till slut kunnat biläggas, om inte
gubbträtan åtföljts av käringhetsen....

Sigfrid Siwertz, *En handfull dun* (1922)

1. (b)

Ikaros

Av lånta fjädrar fogade jag samman
ett vingepar och flög mot solen glad,
men föll när vaxet smält för vårsolsflamman
ej i ett hav men på en gödselstad.

5 I fallet bröt jag av mig högra armen,
som minne hänger kvar en ynkelig stump.
Men livet frälste jag, och svalde harmen.
Sen har jag levat på att samla lump.

10 Men ryktet om min smälek går framför mig
med prat och sladder får man aldrig bukt,
och hur jag tvättar mig, hur snygg jag gör mig,
så bär jag liksom med mig gödsellukt.

Så snart jag visar mig på landsvägssanden,
så blir det liv bland ungarna i byn.
15 De tar om näsan med den ena handen,
och med den andra pekar de mot skyn.

Och ändå, om jag bara ser en strimma
av solen, hon som bragt mig nöd och skam,
och ser i strimman gyllne stoftkorn glimma,
20 så bryter all min gamla längtan fram.

Och ser jag hur det minsta flygfå stiger
upp mot det blå i solberusad dans,
så prisar jag vart väsende som viger
sitt korta liv åt sol och ljus och glans.

Sigfrid Lindström (1927)